

Het bevelend spreken van de Geest

Onderstaande Schriftoverdenking is van de hand van dr. M.B. van 't Veer (1904-1944).[1]

“Wie oren heeft, laat hij horen wat de Geest tegen de gemeente zegt.”

Vertaling Korte Verklaring: “Die een oor heeft, moet horen, wat de Geest zegt tot de gemeenten.” ~ Openb. 3:22

In dit Schriftwoord hebben we niet met een *wens* te doen van Christus; niet met een bede of verzoek in de zin van: ‘Och, mocht ieder die oren heeft nu ook eens horen naar wat de Geest tot de gemeente zegt.’ Om dat misverstand te voorkomen heb ik de nieuwe vertaling (van Prof. Greijdanus) naast de oude gegeven. En daaruit blijkt, dat het hier maar niet een krachteloze wens, nog veel minder een soort verzuchting is van onze Heiland (want wat zou Hij, Die verhoogd is, nog verzuchten?), maar dat Christus hier komt tot de wereld met *een woord van gezag*. Want hij *beveelt* (*Hij eist op*) een ieder hoorder van het Woord dit Woord nu ook ter harte te nemen.

Geen vergeestelijking

Er is dan ook geen enkele reden om dit woord te ‘vergeestelijken’. De verzoeking ligt voor de deur, om hier te denken aan ‘geestelijke’ oren, d.i. aan het geestelijk verstaan van Gods Woord. Tot die opvatting zal men te gemakkelijker komen, doordat in dat Woord van de ‘Geest’ gesproken wordt. En men denkt dan gemakkelijk aan dat andere woord, dat de natuurlijke mens niet begrijpt de dingen die van de Geest van God zijn, omdat ze hem een dwaasheid zijn, en hij ze niet verstaan kan, omdat ze geestelijk onderscheiden worden (1 Cor. 2:14). Zo zijn velen spoedig geneigd om in dit bekende woord de zin te leggen van dat ‘al of niet geestelijk kunnen horen.’ Wie oren heeft, namelijk door de Geest geopende oren die geestelijk kunnen verstaan, omdat de levend-gemaakte mens er door hoort, die zal horen, wat de Geest tot de gemeenten zegt.

En wie die geopende oren niet heeft, *kan* ook niet horen.

Maar op deze wijze heeft men de imperatief (het *bevelende* karakter) van het Woord van God afgestompt, weggewerkt! Hier komt een bevel tot ons, tot ieder; terwijl het maar niet is het constateren van een feit, in de zin van: wie geestelijke oren heeft, hoort, en wie ze niet heeft, hoort niet!

Hoe zeer dit waar moge zijn, toch staat dat hier niet. En het zo te lezen verzwakt dit zeer sterke en scherpe woord en ontnemt het zijn alles-beheersende klem.

De Geest spreekt niet buiten het Woord

Dit wordt nog duidelijker, als we zien, naar wat we bevolen worden te horen. Naar wat 'de Geest tot de gemeente zegt'. Niemand zal betwisten, dat dit rechtstreeks slaat op wat de verhoogde Christus aan Johannes op Patmos gelast te schrijven aan de zeven gemeenten of kerken, die in Openbaringen genoemd worden. Trouwens bij *alle zeven* brieven wordt dit bevel herhaald. Wat de Geest tot de gemeente zegt, is dus *hetzelfde woord*, dat *Christus* hier tot Johannes en door hem tot deze zeven gemeenten en alzo tot alle gemeenten van alle tijden spreekt. Want wel spreekt Christus, maar Hij spreekt door de Geest, want de Heilige Geest is ook geworden de Geest van Christus. En zoals Christus door de Geest spreekt tot Zijn gemeenten, zo spreekt de Geest ook alleen, wat Hij neemt uit Christus (Joh. 16:13). Wat de Geest tot de gemeenten zegt, is dus hetzelfde als wat Christus tot Zijn gemeenten sprak en spreekt. En dat is het Woord van God, zoals het door de Openbaring tot ons kwam en *in de Schrift is gegeven*.

Dus geen openbaring of stemmen *buiten* het Woord. Niet een spreken van de Geest tot Gods volk, dat iets anders of iets meer kan zijn dan het geschreven Woord van de Here, het Woord van Christus. Daarom is de kracht van deze tekst hierin gelegen, dat het allen oproept te horen naar wat *de Schrift zegt*. Want dat is het Woord, dat Christus en dat de Geest tot de gemeenten, d.w.z. tot alle kerken en alle gelovigen van alle tijden spreekt.

Een algemeen-geldig Woord

"Wie een oor heeft, moet horen, wat de Geest zegt tot de gemeente". Nu komt niemand, tot wie ooit het Woord is gekomen, vrij van deze imperatieve

(bevelende) kracht van het Woord van God. Want zo zegt de Here: wie ooit dat Woord heeft gehoord, wie er ook maar op enige wijze kennis van verkreeg, er ook maar *iets* van hoorde- die moet horen, d.w.z. die moet *er mee rekenen*; die moet het *ter harte nemen*; en die komt er tot in de eeuwigheid niet meer los van!

Dat Woord (de Schrift) is wel gesproken tot de gemeenten, maar 't is daarom geen woord voor een apart groepje; voor een bepaalde, van het grote mensengeheel afgesneden, sekte; maar 't is een woord, dat met bevelende kracht komt tot *ieder* die het hoort. 't Voert de pretentie van *algemeen- geldigheid*!

Zo is het dan niet waar, dat dit woord, dat de Geest tot de gemeenten gesproken heeft en door de Schrift nog spreekt, alleen maar voor de kerkmensen geldt, en de niet-gelovigen aan dit woord ongeschonden kunnen voorbijgaan. Nee, 't geldt *allen*; en 't komt met gezag tot een ieder, die het hoort. *Niemand* mag het *niet* ter harte nemen. Die vrijheid schenkt God geen enkelen hoorder van het Woord.

En daarom moeten wij, wat de Geest tot ons, Zijn Gemeente, heeft gesproken, uitdragen in de wereld. Dat Woord moeten we maar brengen, tot ieder en overal. En waar het komt, komt het met bevelende kracht. De imperatieve kracht van het Woord van God, dat ieder tot ongehoorzame knecht of tot gehoorzame zoon maakt! Want nu het beveelt, en aan ieder hoorder verbiedt het te verwaarlozen, verdraagt het geen neutrale houding!

Blijdschap in het Woord

In dat geloof moeten we het brengen tot allen. Want als Gods Woord zo komt tot de leden in de kerk, zullen allen toch *iets* toch moeten *doen*! Allen zullen toch moeten *antwoorden*. Al is het door de weigering van het antwoorden, dat toch antwoord is. Wie het gehoord heeft, *is niet meer vrij*, maar wordt in zijn houding door het Woord van God bepaald en beheerst, hetzij in de daad van de verharding, hetzij in de acte van de bekering. De engelen zullen van zulk een mens, dus van ieder die het maar gehoord heeft, iets te zeggen hebben aan hun Koning.

Zij zullen te melden zijn *ongehoorzaamheid* of zijn *gehoorzaamheid*; zijn verzet tegen of zijn vreugde over het gehoorde Woord. En zij zullen zich weer verblijden in de majesteit van 't Woord, dat komt in bevelende kracht en daardoor alle neutraliteit onmogelijk maakt.

En hun verheuging moet de onze zijn. De zonen mogen niet in hun blijdschap beneden de knechten blijven. En onze blijdschap zal zijn in het aanschouwen van de majesteit en algemeen-geldigheid van het Woord, dat de Geest tot de gemeenten zegt. Want in deze tekst heeft Christus ons bezworen, dat Zijn kerk (de gemeenten) geen sekte is; en dat het Woord, dat Hij door Zijn Geest spreekt, geen particulier woordje is, dat verder de wereld niet raakt en de ongelovigen niet schendt!

Dat Woord, dat tot ons gesproken is (in de Schrift) zal de *wereld* oordelen; zal de wereld beheersen, zal de wereld doen branden en vergaan en vernieuwen; het zal verdoemen hen die horende niet hoorden; en die ziende niet zagen, maar 't zal ook zaligen hen die de imperatief van het Woord van God hebben beantwoord met gelovige onderwerping.

Hoe zullen we ons te meer verheugen, als wij de lengte en breedte, hoogte en diepte zien van dat gesproken Woord van God.

Zalig is hij, die hoort...

Wie een oor heeft, die moet horen, wat de Geest zegt tot de gemeenten.

Nu keert dat Woord zich ook tot mij, belijdend of dooplid van de Gereformeerde kerk. Ja, vooral tot mij! "Want, Here, ik heb een oor, d.w.z. ik heb gehoord, *zoveel* gehoord. Niet maar een enkel woord, niet maar weinig, maar wat hebt U, Here, mij zwaar beladen met Uw Woord in de kerk; op de catechisatie; door de radio, toen ik ziek was; in de dagelijkse Schriftlezing en zoveel meer! Uw Woord van zoveel jaren terug!

Ik heb gehoord, Here! En nu kan ik tot in eeuwigheid niet meer vrij uitgaan! Nu kan ik niet meer er van loskomen! Nu zal ik moeten antwoorden! Dagelijks als het tot mij komt! Here, als ik nu *niet* hoor, *nog niet* hoor, hoe zal dat Woord mij verdoemen!

Maar U, Die mij een oor gaf en het Woord tot mij bracht, U wilt ook mij *doen* horen! Dat is mijn troost, mijn blijdschap. U maakt doven horend, daarom breng ik U gewillig offeranden in dagelijkse gehoorzaamheid U toegebracht".

Wie een oor heeft, die moet horen, want de Geest zegt tot de gemeenten. Geen

neutraliteit- Gode zij dank!

En hij, die hoort, die het ter harte neemt, zal het grote wonder aanschouwen, dat Gods bevelend Woord ook tegelijk is het herscheppend Woord, dat overzet in het zalig oord.

Zalig is hij, die hoort de woorden, die de Geest tot de gemeenten zegt.

[1] Overgenomen en licht gemoderniseerd uit: M.B. van 't Veer, *Het rijke woord* (Goes: Oosterbaan & Le Cointre, z.j.), pp. 164-167. Voor de leesbaarheid zijn ook tussenkopjes toegevoegd.

Weest dankbaar

In verband met de 'Dankdag voor Gewas en Arbeid' onderstaande overdenking van de hand van ds. M. Janssens.[1]

Is daar reden voor? Is het vaak niet te veel gevraagd om dankbaar te zijn? En nog wel zoals Paulus ergens zegt: dankt God in alles? In alles nog wel.

Wij hebben als kerk van de Here in Nederland deze week onze jaarlijkse dankdienst gehad. We zagen terug op het voorbijgegangene seizoen. En hoe hebben wij dat kunnen doen?

Ongetwijfeld heel verschillend. Velen zullen met blijdschap hebben kunnen terugzien. Ze waren gezond. Ze hadden werk. Ze verdienden goed. Ze konden zich een prettige vakantie permitteren, in ons land of in het buitenland. In hun gezin ging alles naar wens. Ja, dan is het niet moeilijk om dankbaar te zijn. Dankbaar aan de Here Die hun leven zo maakte, en leidde, dat ze aan niets gebrek hadden.

Nee, dan is het niet moeilijk. Of toch wel? Weldaden kunnen zo gewoon worden

dat we er niet eens aan denken dat het weldaden zijn. Dat we ze gekregen hebben. Uit genade. Dat we er geen recht op hebben. En als we dat vergeten, dan is het inderdaad moeilijk om dankbaar te zijn. Waarom zullen we danken voor dingen, waar we recht op hebben. We kunnen tegenwoordig haast geen krant opnemen of we lezen van mensenrechten en haast nooit de knop van de radio omdraaien of we horen van mensenrechten. Maar van het recht van de Here lezen en horen we weinig, heel weinig via de zogenaamde communicatiemiddelen. En dat alles vindt helaas aansluiting aan ons boze hart.

Heel moeilijk, als het ons goed gegaan is? Laten wij ons zelf maar eens nagaan, hoe dat bij ons is. En ik heb zo de gedachte dat wij ons wel te schamen hebben voor de Here, Die alles gaf en wij ook hier dagelijks bekering nodig hebben.

Niet moeilijk? Ik denk het wel. Zoals de discipelen eens vroegen: leer ons bidden, mogen wij steeds wel vragen: Here, leer ons danken.

En zoveel anderen dan? Die ziek zijn, die zwak zijn, die dag aan dag maar op bed moeten liggen, of in een stoel zitten, die pijn lijden, die graag willen werken, maar geen werk kunnen vinden, wiens gezin door de dood is uiteengescheurd; die weinig verdiend hebben. En ga zo maar door?

Zou het voor hen niet moeilijk zijn om de vermaning op te volgen: dankt God in alles? In alles? Ook in alles, wat wij tegenspoed plegen te noemen. Maar waarvan de Schrift zegt, dat God alle dingen doet meewerken ten goede voor degenen die Hem liefhebben, die naar Zijn voornemen geroepen zijn?

Ja, wat fijn, dat de Here in Zijn Woord dat zegt. Anders zouden we tegen al die tegenspoed maar verbijsterd aankijken. Maar nu hebben wij toch Gods hand erin mogen zien, de hand van onze getrouwe God, dat Hij om Christus' wil onze geliefde Vader is. Die ons zo heeft liefgehad, dat Hij Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft, en Die nu met Christus ons ook alle dingen schenken wil en zal.

Alle dingen. Zodat wij in staat zijn, gezond of ziek, sterk of zwak, jong of oud, in voorspoed en tegenspoed, Hem te dienen, mens Gods te zijn. Zijn Naam groot te maken, niet te roepen over mensenrechten (wat recht zouden wij hebben?) maar te zingen van het recht van Hem. Die ons verlost heeft, verlost en verlossen zal. Nee, u die in nood gezeten bent, u ziet misschien geen uitkomst, maar die uitkomst ziet *Hij* wel en zult u eens ervaren, dat staat vast. En als u dan terug

ziet, ook u, die in mensenoog te klagen hebt, dan verstaat u door de Geest van God, dat ook u danken kunt. Lachen door uw tranen heen. Zingen, misschien met bevende lippen, maar toch zingen van Gods goedertierenheid.

Weest dankbaar. Kan het? Ja, door Gods Geest. In alles? Ja, in alles. De Here vraagt het. De Here geeft het.

[1] Overgenomen uit: *Genade Geneest* (Groningen: de Vuurbaak, 1984), pp. 30-31.